

Alex Lépici

Het zomerhuis
in Giverny

Vertaald door Hilke Makkink

De Fontein

I

Lacroix' blik was extatisch. Zoals altijd als hij hier stond, kon hij zijn gevoelens niet onderdrukken. Zijn verwondering. Dominique, die naast hem op het lage bankje zat, verging het al net zo. Hij voelde het. Zoals ze zweeg, maar tegelijkertijd ook beefde.

De wit geschilderde ruimte. De kromming van de muur. De gouden lijst. En dan het middelpunt, waarom het allemaal draaide en waarnaar iedereen hier keek.

Gewelfd hing het reusachtige tableau aan de muur, gewelfd, omdat alleen zo de dimensies zichtbaar werden – Monets *Waterlelies*, over een lengte van zeventien meter.

Het was sensationeel, dat wist hij, een meesterwerk. Maar er was nog iets anders, iets heel persoonlijks. Iets wat slechts weinig kunstwerken voor elkaar kregen: Monets werk verpletterde Lacroix niet met zijn weelderigheid of vernuft, maar hij werd er blij van, sterker nog, zijn schilderijen maakten hem ronduit gelukkig. Ze waren van een pure schoonheid – vastgelegd op het doek.

Lacroix maakte altijd gebruik van beide mogelijkheden. Eerst ging hij heel dicht op het schilderij staan. Bekeek de fijne penseelstreken, de rode bloemen van de *nymphéas* en de lichtgroene bladeren, de donkergroene slingerplanten op de oever en het lichtspel op het water, variërend tussen blauw en paars; kleine kleuraccenten, waar de kunstenaar de weerspiegeling van de zon in de vijver ving.

En vervolgens, na een uitgebreide wandeling langs het ruimtevullende doek, nam de *commissaire* naast zijn vrouw plaats op het beklede bankje, op gepaste afstand deze keer, om het volledige schilderij in ogeschouw te nemen: de volmaaktheid van de vijver, die Lacroix zo goed kende dat het voelde alsof hij thuis rondliep, maar waarin hij toch elke keer weer iets nieuws

ontdekte als hij hier met Dominique kwam, in dit prachtige Musée de l'Orangerie.

Eerder hadden ze in een van de cafés in de Tuilerieën gezeten, waar ze het *Journal du Dimanche* hadden gedeeld en naar de laag overvliegende meeuwen hadden gekeken. Het was druk geweest in het park, voornamelijk met toeristen, zoals Lacroix aan hun kleding en nieuwsgierige blikken gezien had. De Parijzenaren hadden de stad vrijwel compleet verlaten.

Daarna waren ze naar het eind van het park gewandeld, tot waar het verkeerslawaaï vanaf de Place de la Concorde door-drong, en Lacroix had genoeglijk zijn pijpje geroookt. Dankzij hun museumjaarkaarten hadden ze de oneindig lijkende rij kunnen omzeilen.

'Ik heb opeens zo'n zin om naar Giverny te gaan,' had Lacroix gezegd.

'Zoals altijd als we hier zijn,' zei Dominique en ze pakte zijn hand.

Ze keken naar twee Japanse meisjes, die voor het gewelfde schilderij waren gaan staan voor een selfie. Dominique leek de tieners met oprechte interesse te bekijken. Maar plotseling wendde ze haar blik af en keek ze hem aan.

'O, dat was ik al helemaal vergeten, schat,' zei ze en haar stem leek van heel ver weg te komen, 'maar nu schiet het me weer te binnen. Madame De Touquet kwam bij me langs, in de *mairie*. Heel onverwacht, je weet hoe ze is, ze liep gewoon langs mijn secretaresse heen. En ik altijd maar denken dat het onmogelijk is om Veronique te passeren. Maar niet voor haar, blijkbaar, niet voor madame De Touquet.'

'Wat wilde ze?' bromde Lacroix. De naam had hem vanuit zijn gevoelde idylle in één keer weer teruggebracht in de realiteit. Giverny – dat was het paradijs, maar het was ook de wereld van madame De Touquet.

'Ze heeft ons uitgenodigd om een dezer dagen langs te komen. Voor het *dîner* in haar appartement aan de Pont d'Alma.'

'Waarom?' In Lacroix' stem was een duidelijk toenemende onrust te horen.

‘Ze kwam niet voor mij, *mon cher*. Ze kwam omdat ze met jou wilde praten.’

‘Waarom zit ze eigenlijk niet in Giverny rond deze tijd van het jaar?’

Lacroix vertrok zijn gezicht.

‘Volgens mij wil ze je echt dringend spreken. Zo leek het tenminste.’

‘En waarom komt ze dan bij jou en niet...’ Lacroix liet de vraag in de lucht hangen en Dominique glimlachte naar hem.

‘Je weet net zo goed als ik dat ze geen voet in een politiebureau zet. Ze denkt dat het daar wemelt van de criminelen. Nee, het gemeentehuis is meer haar ding. Ik hoor haar nog zeggen: ik moet uw man spreken, madame *la maire*. Komt u bij mij eten, wat dacht u van maandag?’

Onthutst keek hij haar aan.

‘Je hebt al toegezegd? Een afspraak gemaakt?’

Dominique keek hem ondeugend aan; het was duidelijk dat ze stiekem van de situatie genoot.

‘Het feit dat ze voor maandag koos, maakte me nieuwsgierig,’ antwoordde Lacroix’ echtgenote en hij wist precies wat ze bedoelde. Maandag was een dag waarop je in Parijs geen privébezoek ontving, geen familie. Die dag was gereserveerd voor zakelijke afspraken.

‘Denk je dat ze me wil vragen of ik haar nieuwe butler wil worden?’

‘Tja, ik heb gehoord dat ze haar personeel inderdaad nogal snel verslijt,’ antwoordde Dominique lachend. ‘Maar wees maar niet bang: ik laat je niet gaan.’

‘Ssst,’ siste de suppoost vanaf haar stoel in een hoek van de zaal.

Lacroix wierp haar een verontschuldigende blik toe.

‘Nou, dan zullen we ons morgenavond maar in het hol van de leeuw begeven,’ fluisterde hij.

‘De leeuw, *chéri*, de leeuw. Ze biedt ons vast een heerlijk diner aan.’

De commissaris bekeek de prachtige waterlelies voor hem op

het schilderij, een beeld dat zo vredig was dat hij zich langzaam
weer wat rustiger voelde worden. Hij zuchtte nog een keer.
'Rauw vlees of slakken, daar zie ik haar voor aan.'

2

Op het bureau slonken de stapels dossiers, aangezien de tweede helft van augustus zich goed leende voor het schrijven van verslagen. Omdat hij zich verveelde, kweet Paganelli zich, geheel tegen zijn natuur in, op bijna voorbeeldige wijze van deze taak.

In de twee weken voor de *rentrée* was de stad vrijwel uitgestorven. De Parijzenaren genoten aan de stranden en zelfs de criminelen waren op vakantie. Een paar zakkenrollers, die het voorzien hadden op de portemonnees van de Amerikanen – dat was het wel zo'n beetje. De hebzuchtigen en jaloersen wachtten tot de winkels weer open zouden gaan en de ontrouwe echtgenoten teruggekeerd waren naar Parijs.

Capitaine Rio zat met de tweeling op haar geboorte-eiland Mayotte – samen met Camille, haar vrouw. Hoewel de crisis tussen die twee nog niet helemaal voorbij was, was het een voorzichtige toenaderingspoging. Lacroix had Rio's verloofformulier dan ook met een glimlach ondertekend.

Paganelli was hier gebleven. Meteen na de *rentrée* zou hij naar Corsica vertrekken, waar hij vandaan kwam. De stranden van Ajaccio waren dan weer 'verlost van de Parijzenaren', zoals hij altijd luid lachend en met veel nadruk verkondigde.

Lacroix verliet zijn kleine kantoortje en liep de grote ruimte in waar Paganelli zat, tegenover het verlaten bureau van zijn collega. De Corsicaan was verdiept in een dossier, waarbij hij telkens even opkeek voor een blik op zijn computerscherm.

'Ik ga alvast,' zei Lacroix. 'Het komende uur ben ik nog bereikbaar in de Chai, daarna heb ik een diner. Maar mocht zich iets dringends voordoen, dan kun je thuis iets op mijn antwoordapparaat inspreken, *d'accord?*'

'Geen zorgen, chef,' zei Paganelli afwezig. 'Als het zo door-

gaat, heb ik mijn jaarverslagen al klaar voordat Rio weer terug is. Wat moet ik dan? Inventaris opmaken in de wapenkamer?' Hij grijnsde.

'Pas maar op, dit kan zomaar de stilte voor de storm zijn,' antwoordde Lacroix.

De Corsicaan keek op, staarde hem onderzoekend aan en glimlachte toen naar hem vanonder zijn donkere wenkbrauwen. Lacroix' intuïtie was gevreesd onder zijn collega's.

'Ga nu maar, Maigret,' zei Paganelli, 'ik meld me wel als er iets gebeurt.'

Lacroix knikte brommend. De Corsicaan genoot ervan om de commissaire te plagen met zijn bijnaam, waarvoor hij trouwens zelf gezorgd had, aangezien hij, net als de beroemde Maigret, meestal een hoed droeg en graag pijp rookte. Maar ondanks zijn kleine provocaties mocht Lacroix Paganelli graag en dus vergaf hij het hem. Wat hem echter wel stoorde, was dat de bijnaam zelfs in de pers gebruikt werd.

De commissaire liep terug naar zijn kantoor, pakte zijn dunne bruine zomerjas en zijn hoed en liep toen de drie trappen af, langs het kleine museum over de Parijse politiegeschiedenis dat op de tweede verdieping ingericht was. Een gratis tentoonstelling in de stoffige kamers van het bureau. Parijs was tweehonderd jaar geleden al een wereldstad geweest en daarmee uiteraard ook een stad van misdaad, en dus waren er allerlei stukken van vroeger te zien: wapens, uniformen, gruwelijke moordbeschrijvingen. De meeste bezoekers waren schoolklassen en politieagenten uit het hele land, die weleens wilden zien hoe hun ervaren collega's van de hoofdstedelijke politie toen en nu hun werk deden.

Lacroix knikte in het voorbijgaan de agenten toe die de ingang bewaakten en stapte toen naar buiten, de zon in.

De avondspits op de Boulevard Saint-Germain was al begonnen; langzaam reden de auto's in de richting van de Pont de Sully. De rest van het jaar stond het hier zelfs de hele dag vast, niet alleen tijdens de spits. Taxi's raasden voorbij over de busbaan en de groen-witte bussen lieten een klingelend geluid horen als ze van spoor wisselden.

Lacroix stak de straat over en genoot van het korte wandelingetje over het brede trottoir, zich vergapend aan de prachtig ingerichte etalages van de interieurboutiques en haute-couturere-winkels. Toen sloeg hij rechts af de Rue de Seine in, om twee minuten later zijn stamkroeg met de rode markies te betreden. Yvonne Abeille had gelukkig niets op met zomervakantie en dus was het café bijna elke dag van het jaar geopend – met uitzondering van eerste kerstdag, oudejaarsavond en 28 januari. Die dag waren Yvonne en haar man jarig – tegelijk, wat een toeval. Die drie dagen waren heilig voor hen.

Nog geen spoor van de gebruikelijke gasten aan de oude zinken bar van bistro Chai de l'Abbaye. Lacroix wierp een blik op de klok en knikte. Alain was natuurlijk nog druk in zijn groentewinkel aan de overkant, nu alle mensen uit hun werk kwamen. En Lacroix' broer Pierre-Richard moest de mis van zes uur nog houden in de Basilique Sainte-Clotilde, verderop in het zevende arrondissement.

Maar daar kwam Yvonne, de waardin, de keuken al uit. Ook haar blik gleed meteen naar de klok.

'Tjonge, jij bent er vroeg bij, mon cher.'

'Dominique en ik zijn uitgenodigd voor een diner, maar eerst wilde ik nog even een rustmomentje.'

'En heb je daar een wijntje of een biertje voor nodig?'

Lacroix glimlachte en knikte haar dankbaar toe. Ze pakte een van de kleine glazen, liep naar de tap met het opschrift METEOR en liet het koude, goudgele bier in het glas lopen.

Kleine glazen. Altijd kleine glazen. Lacroix dronk nooit uit een groot glas. Daarin sloeg het bier te snel dood en verloor het zijn esprit, iets wat dit geweldige merk uit de Elzas echt niet verdiend had.

Ze zette het biertje voor hem neer en hij dronk met grote slokken; de dag had hem dorstig gemaakt.

'Wat is de *plat du jour*?' vroeg hij Yvonne.

'Een geroosterde *tartine* met ham uit Bayonne en oude *fromage de chèvre*.'

'Doe me daar maar een van,' zei hij.

‘Zei je net niet dat je naar een diner moet?’ vroeg Yvonne.

‘Ik verwacht geen overdaad. In dat soort kringen...’ – Lacroix ging wat zachter praten – ‘is het nooit heel overdadig.’

‘Hm,’ mompelde Yvonne en ze tapte een tweede biertje, ‘maar dat is niet alles, of wel?’

Lacroix keek haar aan. Hij wist dat ze al zijn sentimenten en buien kende. Waarschijnlijk bracht hij op werkdagen meer tijd door in de Chai dan in zijn appartement aan de Rue Cler.

‘Klopt. Ik vrees dat het een hoogst onaangename avond gaat worden.’

‘Vertel...’

‘Liever niet,’ zei Lacroix. ‘Ik heb dit moment echt even nodig.’

‘Oké,’ zei Yvonne en meteen veranderde haar gezichtstuitdrukking; ze wist wanneer ze de commissaire beter met rust kon laten. En dus riep ze, een stuk luider nu, naar de keuken: ‘Eén tartine voor *monsieur* Lacroix!’

Toen haastte ze zich naar de gelagkamer van de bistro, om een ouder echtpaar te bedienen dat daar zojuist aan een tafeltje plaatsgenomen had.

Het koude biertje verkwikte Lacroix, stimuleerde zijn gedachten, de wrange smaak prikkelde zijn tong.

‘Madame De Touquet,’ mompelde hij, met het beeld van de oude dame helder voor ogen. Zowel haar huis als haar stamboom mocht een instituut genoemd worden in Giverny, het Normandische dorp op twee uur rijden van Parijs. En toch sprak men meer *over* madame De Touquet dan *met* haar, omdat ze zich graag verschool achter de hoge muren van haar landhuis. Hij probeerde zich ook haar stem te herinneren, maar dat lukte niet zo goed. Hoe vreemd het ook was: in al die jaren had hij zich altijd beperkt tot smalltalk met de oude dame. Eigenlijk hield hij helemaal niet van dit nieuwerwetse anglicisme. *Smalltalk* – wat betekende dat nou? Maar aan de andere kant beschreef het wel precies hun gesprekjes, als ze elkaar toevallig in het dorp tegengekomen waren, of voor de kleine mairie, en één keer tijdens een feest in de tuin van Monet. Meer niet. Hij kende haar niet goed en toch wilde ze hem spreken. Vreemd. Lacroix voelde de in-

nerlijke onrust die hij zo goed kende en die hem zowel irriteerde als ook prikkelde. Een onheilspellend voorgevoel.

Meteen daarop voelde hij een tochtvlaag, zo snel kwam Yvonne teruggelopen. Ze bleef naast hem staan en sloeg zichzelf tegen het voorhoofd.

‘Lieve help, mon cher, dat vergat ik bijna: daarstraks, toen ik bij Alain peterselie kocht, heeft er blijkbaar een vrouw gebeld. *Mon marie*’ – ze wees in de richting van de keuken – ‘nam op.’

‘Een nogal bazige vrouw,’ riep Yvonne’s man vanuit de keuken, die achter zijn fornuis elk woord meekreeg dat aan de bar gesproken werd, uitgezonderd bestellingen, uiteraard.

De waardin keek op het briefje. ‘Hier staat het: *Madame De Touquet verzoekt commissaire Lacroix om bij haar te komen eten, zodat ze in alle rust een belangrijk onderwerp kunnen bespreken. 18.30 uur, het bekende adres.*’

Lacroix fronste zijn voorhoofd. ‘Zei ze echt “verzoekt”?’

Opnieuw riep Yvonne’s man vanuit de keuken: ‘Ik heb letterlijk meegeschreven.’

‘Vergeet die tartine, Yvonne,’ zei de commissaire zuchtend. ‘De adel roept – en de laatste revolutie is helaas al te lang geleden om hem te kunnen laten wachten.’

Bedrukt en met een hongerige maag verliet hij de Chai – maar zo langzamerhand begon zijn nieuwsgierigheid nu toch wel de overhand te krijgen: wat kon er in vredesnaam zó belangrijk zijn dat madame De Touquet hem zo dringend wilde spreken?

Eerder verschenen van Alex Lépici:

De doden van de Pont Neuf
De bakker van Saint-Germain
Het kerstlicht van Montmartre

E-book april 2024

Oorspronkelijke titel *Lacroix und das Sommerhaus in Giverny*
Oorspronkelijke uitgever Kampa
Copyright © 2021 by Kampa Verlag AG, Zürich
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hilke Makkink
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie © Bobby Evans
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN e-book 978 90 261 7386 8
ISBN luisterboek 978 90 261 7387 5
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.